

A Képíró-ügy

2011 július 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mindig is álszent okoskodásnak, az álhumanizmus megnyilvánulásának tartottam, ha valaki azzal érvelt évtizedekkel korábbi háborús b?nök kivizsgálása ellen, hogy a feltételezett elkövet?k már reszketeg aggastyánok, akiket nem szabad bíróság elé citálni, mert csak szánalmat, részvétet keltenének.

Holott nyilván van valami oka annak, hogy a büntethet?ségnek csak alsó korhatára van, föls? nincs.

Bennem semmilyen szánalmat nem kelt egy vén náci vagy komcsi gyilkos, mert inkább azokra gondolok, akiknek az életét valaha, egy végzetes pillanatban keresztezték. Igenis fontos, mi történt a múltban, egyáltalán nem mindegy, ki kit ölt meg. Lám, a mi rendszerváltozásunk lényege kis túlzással a felel?sség kérdésének sz?nyeg alá söprése – pedig 1990-ben számos potenciális kommunista vádlott jó b?rben volt még, Biszku Béla ma is abban van –, meg is lett az eredménye. Így hát önmagában az a tény, hogy a vádlott 98 éves, még nem lenne ok arra, hogy rossz érzéssel figyeljük Képíró Sándor perét.

Az egykori csend?r százados ügyében született, két napon át ismertetett els?fokú ítélet, illetve annak visszhangja azonban arra utal, mintha az eljárás kezdeményez?it nem is annyira az igazságtétel vágya hajtotta volna. Er?s a gyanúm, hogy az Efraim Zuroff vezette Simon Wiesenthal Központ a per kier?szakolásával leginkább a saját létét próbálta igazolni, s Képíró személyében találta meg az ideális „áldozatot”. Aki ráadásul kéznél volt; nem kellett valahonnan a dél-amerikai es?erd?k mélyér?l felkutatni, itt él Magyarországon 1996 óta.

Zuroffék akciója nem csak azért kifogásolható, mert a legkevésbé sem szolgálja a zászlajukra t?zött ügyet. A Képíró-per iránt tanúsított nemzetközi figyelem indokolatlan és káros, az els?fokú ítélet heves kritikája méltánytalan és rosszindulatú. Jogállami alapelv, hogy bizonyítottság hiányában senkit sem lehet elítélni, még a politikai korrektség jegyében sem. Márpedig a bíró szerint a háborús b?ntett elkövetésének tekintetében csak aggályok és kételyek vannak; a legbiztosabb pontja a történetnek éppen az, hogy Képíró Sándor megmentett egy szállodatulajdonos családot. Az olyan kijelentéseket pedig, miszerint az ítélet csak azt mutatja, hogy a magyar társadalom nem érett meg arra, hogy szembenézzen a múltjával, csak visszautasítani lehet. A bizonyítékokat, vallomásokat, sajátos körülményeket mérlegre tev? bíróságnak amúgy sem dolga a történelemszemlélet formálása.

Akik lelkes tapssal fogadták a felment? ítéletet, szintén nem írhatják át a történelmet. A gyalázatos 1942. januári újvidéki razziát már régen a helyére tette a magyar közgondolkodás, kevés részlet maradt homályban. Önhatalmú intézkedés, véres túlkapás történt a „hideg napok” alatt, melyet a honvédség akkori, a háború után a szerbek által megkínzott és kivégzett vezérkari f?nöke állított le, s amiért az elkövet?ket még Horthy idején felel?sségre vonták. Képíró szerepét a kezdetekt?l vizsgálták, most úgy látszik, csak rosszkor volt rossz helyen. Az akció kitervel?i rég megb?nh?dtek, Tito partizánjai pedig a délvidéki magyarokon bestiális, felfoghatatlan kegyetlenséggel álltak bosszút 1944–45-ben. Az áldozatok száma ekkor 30–45 ezer, az újvidéki vérengzésé háromezer volt… Az els? fokon véget ért eljárás nem gyarapította eddigi tudásunkat, legfeljebb az idejétmúlt „b?nös nemzet” szemlélet felelevenítésére adott alkalmat. No meg arra, hogy néhányan a sáros csizmájukat belénk töröljék.

Ha igaz, amit Efraim Zuroff mondott, és valóban Képíró Sándor vezeti a háborús b?nösnek tituláltak listáját, akkor 66 évvel a második világháború befejezése után megállapíthatjuk: a nácivadászat szezonja véget ért.

Szeret? Szabolcs, mno.hu

Ajánló